

The Year of Three

Ferdinando Frega

GILLETTE: ANG TAON NG TATLO — YUGTO 4

Maaga pa nang umagang iyon ng Marso nang may pumindot sa doorbell.

Agad na nagtanong ang lahat kung sino kaya iyon. Ngumiti ang anak kong si Giorgia at, nang may ganap na kumpiyansa, ipinahayag:
“Sa wakas. Dumating na sila para hulihin ka.”

Kartero lang pala.

Noong nakaraang gabi, nakalimutan niyang ihatid ang isang telegrama. Sa takot na baka mawalan siya ng trabaho dahil sa pagkakamali, nagpasya siyang itama ito nang madaling-araw. Para sa kanya, maliit na detalye lamang pala ang oras.

Binuksan ng aking asawa ang telegrama dahil sa kuryosidad. Ganito ang nakasulat:
“Inaanyayahan ang Kanyang Kagalang-galang na Ginang at ang kanyang asawa na dumalo sa pagdiriwang na gaganapin sa Mayo 30 sa Bulwagan ng mga Arkon sa Reggio Calabria, na may pamagat na: Kambal na Isinilang noong Taong 1993. Mangyaring makipag-ugnayan sa sekretarya sa loob ng tatlong araw mula sa pagtanggap ng telegramang ito upang kumpirmahin ang pagdalo. Walang gastos na sasagutin.”

Nagkatinginan kami.
Tatlumpu’t tatlong taon na ang lumipas. Hindi madalas mangyari ang ganoong mga pagdiriwang. Nausisa kami.

Agad na sinimulan ng aking asawa ang kanyang kampanya ng mga bilin.
Umayos ka.
Huwag kang gagawa ng padalos-dalos.
Manatili kang kalmado at malinaw ang isip.

Tanggapin mo ang anumang ibigay nila sa atin.
Pagkatapos ay umuwi tayo nang tahimik.
Nakangiti siya habang sinasabi ito.
Alam na alam niya na ang pagpapayo sa lobo kung paano kumilos sa gitna ng mga tupa ay kadalasang pag-aaksaya lamang ng panahon.
Ahahahah.

Sa wakas ay dumating ang araw ng pagdiriwang.
Siksikan ang bulwagan. Wala kaming nakilala. Kahit papaano, ako ay wala.
Binago ng panahon ang mukha ng lahat.
Nakapagtataka, halos walang nagdala ng kanilang mga anak.

Nagsimula ang programa sa isang tagapagsalita, isang komadronang nagtrabaho sa klinika noong mga taong iyon.
Inalala niya na pambihira ang 1993.
Limampu't apat ang pagsilang ng kambal.
Sa mga iyon, limampu't isa ang babae.
Tatlo lamang ang lalaki.

Pagkatapos, umakyat sa entablado ang direktor ng klinika at inanyayahang lumapit ang tatlong mag-asawang nagkaroon ng kambal na lalaki.
Nang marinig ko ang aking apelyido, tahimik na nag-antanda ang aking asawa.
Nagsisimula ang isang bagong pakikipagsapalaran.
Alam niyang magsasalita ako.
Hindi lang niya alam kung ano ang sasabihin ko.

Tinanong ang unang mag-asawa kung ano sa palagay nila ang naging dahilan ng pagsilang ng kanilang kambal. Masiglang sumagot ang asawang lalaki na malamang ay ang masarap na pagkain at ang matinding pagnanasa ang gumanap ng mapagpasyang papel.
Natawa at pumalakpak ang mga manonood.

Ganoon din ang tanong sa ikalawang mag-asawa.
Sa pagkakataong ito, ang asawang babae ang sumagot, at sinabing maaaring sa

kung anong paraan ay nakaimpluwensiya sa resulta ang isang makabagong paggamot na hormonal.

Pagkatapos ay kami na.
Mabilis na inagaw ng aking asawa ang mikropono bago ko pa ito makuha.
Ipinaliwanag niya na dumadaloy sa kasaysayan ng aking pamilya ang pagsilang ng kambal: ako, ang aking ama, at bago siya ang aking lolo.
Sa tingin niya, inaasahan na ito.
Halos natural.
Maayos ang takbo ng lahat.

Pagkatapos ay ginawa niya ang nakamamatay na pagkakamali.
Sinubukan niyang iabot sa akin ang mikropono.
Sinalo ko ito.
Minsan lamang sa isang buhay ang ganitong pagkakataon.
Hindi ko ito maaaring sayangin.

Ipinaliwanag ko na noong mga taong iyon ay nagtatrabaho ako para sa Gillette sa negosyong pakyawan.
Natural, sabi ko, madaling ipaliwanag ang pagsilang ng kambal.
Kapareho ito ng prinsipyo ng aming mga promo:
kumuha ng dalawa, magbayad ng isa.
Sumabog sa tawanan ang bulwagan.

Napalakas ang loob ko sa reaksiyon, kaya nagpatuloy ako.
“Mahirap na taon iyon, ang 1993. Isang taong hindi malilimutan. Ngunit nais ko ring ipaalam na hindi ako kailanman nagkaroon ng suwerteng makilala ang sinuman sa mga ginang na naririto bago noon.”

Ngumiti ang mga ginang.
Mas kaunti ang ngiti ng mga asawang lalaki.
Naibalik ang balanse sa sansinukob.

Sa wakas ay natapos ang pagdiriwang, at nagtungo kami sa labasan.
Nang paalis na kami, pinigilan ako ng ilang ginang.

“G. Gillettenarrative,” tawag nila.

At sa sandaling iyon ay may naunawaan ako.

Lumilipas ang mga taon.

Nagbabago ang mga mukha.

Kumukupas ang mga alaala.

Ngunit mas mabilis maglakbay ang mga kuwento kaysa sa mga tao.

Dumating ako bilang si Ferdinando.

Sa kung anong paraan, nauna nang dumating ang aking mga kuwento.

Ferdinando